

Μήπως τελικά κάνουμε κάτι λάθος; (Χρήστος Δενάζης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 18, 2006

Είναι θαυμαστό, και άξιο ίσως να καταγραφεί, το πόσες σκέψεις μπορεί να κάνει κάποιος αν καταφέρει να στραφεί εντός του, να έλθει «εις εαυτόν» και, με μια αποκαλυπτική κριτική διάθεση, να απεμπλακεί από την «προδιαγεγραμμένη» ροή των πραγμάτων.

Είναι όπως ένας πίνακας ζωγραφικής, που όταν τον κοιτάς από πολύ κοντά, δεν διακρίνεις την αλήθεια του και βλέπεις μόνο μπογιά, χρώματα και ακανόνιστα σχήματα, ενώ αν απομακρυνθείς απ' αυτόν ανακαλύπτεις το όλον.

Σκόρπιες σκέψεις, που αθροιστικά περιγράφουν κάτι. Και ερωτηματικά και διαπιστώσεις, υποκειμενικές και αντικειμενικές. Συνεχώς ανησυχώντας...

Πόσο επιτυχημένος είναι ο πολιτισμός μας, όταν στεκόμαστε αδιάφοροι μπροστά στον θάνατο χιλιάδων ανθρώπων επάνω στην γη, ενώ συγκινούμαστε στην θέα ενός τραυματισμένου σκύλου;

Σκοτώνουμε για να φέρουμε την ειρήνη. Μας σκοτώνουν για να κερδίσουν την ειρήνη τους.

Στεκόμαστε με ασέβεια επάνω στον άνθρωπο, που πεθαίνει. Ορίζουμε εμείς το «πότε», με άλλοθι την ζωή του άλλου, ενώ δεν έχουμε την εξουσία της ζωής. Οι κραυγές για άλλη μια φορά θα απομακρύνουν την σύνεση.

Ζητάμε την ανακούφιση των άλλων, όχι για τους άλλους, αλλά για να μην πονάμε εμείς.

Αφαιρούμε ζωές, για να αποκτήσουμε παιδιά, και όταν φθάσουμε τον «επιθυμητό» αριθμό, αρχίζουμε να σκοτώνουμε τα επόμενα, για να μην τον ξεπεράσουμε.

Νομίζουμε πως προσθέτουμε ευτυχία, ενώ αυξάνουμε την κατανάλωση των ψυχοφαρμάκων. Αυτοκτονούμε, για να αποφύγουμε την κόλασή μας, επιλέγοντάς την με ασφάλεια.

Μιμούμαστε πρακτικές άλλων, όταν αυτοί ανακαλύπτουν τα ευεργετικά αποτελέσματα των δικών μας.

Θαμπωνόμαστε από το επουσιώδες και εξουθενώνουμε το ουσιώδες.

Ζητάμε τον έλεγχο των πάντων και αγνοούμε ότι χάσαμε τον έλεγχο.

Δουλεύουμε, για να αποφύγουμε την οικογένειά μας. Δουλεύουμε, για να εξασφαλίσουμε καλύτερη διαβίωση στην οικογένειά μας, δίχως εμάς.

Αλλάζουμε άκριτα, για να επιστρέψουμε τελικά στο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε. Χάνουμε σιγά σιγά την ελευθερία μας, εξαρτώμενοι από την εφαρμογή της επιστήμης.

Αποζητούμε θορυβώδεις συγκεντρώσεις και βυθιζόμαστε όλο και πιο πολύ στην μοναξιά μας.

Η σεμνότητα, από αρετή μετατρέπεται σε μειονεξία. Η αιδώς (ντροπή) χάνει τα φυσικά της χαρακτηριστικά.

Ζητούμε να δικαιώσουμε την ανωμαλία μας, για να νιώσουμε ωραία για τις διεστραμμένες επιλογές μας.

Χάσαμε σιγά σιγά την δυνατότητα να διακρίνουμε το καθαρό και να αποφεύγουμε το χυδαίο.

Δημιουργούμε ανέσεις, καταστρέφοντας την υπομονή. Ζητάμε διαρκώς, χωρίς να θυσιάζουμε τίποτε.

Η ευγένεια και η διακριτικότητα εκτοπίζονται από το θράσος και τον εγωκεντρισμό. Σβήσαμε από το λεξιλόγιό μας τον όρο «προσωπική μας ευθύνη», και ανακαλύπτουμε συνεχώς τον ένοχο στο πρόσωπο του άλλου.

Συνηθίσαμε την ασχήμια, και το όμορφο μας φαίνεται πολύπλοκο. Ψάχνουμε το σπουδαίο και σημαντικό, στο πολύ και στο μεγάλο.

Ζητούμε δικαιοσύνη, και σπεύδουμε να αδικήσουμε, εκεί που μπορούμε.

Παύσαμε να είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας, και αναζητούμε παντού άλλοθι. Μας λένε την αλήθεια, αλλά δεν θέλουμε να την ακούμε.

Η καλαισθησία υποχώρησε, γιατί είναι ακριβή. Συνηθίσαμε την ευτέλεια.

Ζητήσαμε τον σεβασμό, χωρίς να δώσουμε αγάπη. Ζητήσαμε αγάπη, χωρίς να θυσιαζόμαστε.

Κάποιες φορές ζητούμε να γυρίσουμε στους τόπους, τους ανθρώπους και τις αρχές, που προδίδουμε καθημερινά.

Κατηγορούμε την νεότητα, και ξεχνούμε ότι είμαστε γονείς. Λησμονούμε τις ευθύνες μας.

Αλλάξαμε ή καταργήσαμε τα δοκιμασμένα πρότυπα αγωγής, και έπειτα αναζητούμε έμπνευση για την διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας.

Πληθαίνουν οι προσπάθειες «κάθαρσης» σε όλους τους τομείς, και συγχρόνως πληθαίνουν τα σκάνδαλα.

Χλευάζουμε το διαφορετικό, ζητώντας να είμαστε διαφορετικοί. Κατοχυρώσαμε την υπερβολή ως μέτρο.

Αφήσαμε την τηλεόραση να διαπαιδαγωγήσει τα παιδιά μας, και ύστερα μας εκπλήσσει η πορεία τους.

Έγιναν οι γονείς και οι δάσκαλοι φίλοι των παιδιών, και τα παιδιά ζητούν εναγωνίως να βρουν καλούς γονείς και καλούς δασκάλους.

Για να μην ελεγχόμαστε, ομογενοποιούμε παραδόσεις.

Δώσαμε πολλά παιχνίδια στα παιδιά, για να εξιλεωθούμε για την απουσία μας.

Αδυνατούμε να αγαπήσουμε το παιδί του άλλου, γιατί νομίζουμε ότι το δικό μας είναι ιδιοκτησία μας.

Πληθωρισμός της πληροφορίας. Υποχώρηση της κριτικής ικανότητας.

Χιλιάδες τίτλοι θεολογικών βιβλίων, ενώ δεν γνωρίζουμε βασικά στοιχεία της πίστεώς μας.

Είμαστε έτοιμοι να εξομολογηθούμε την χειρότερη πράξη μας σε τυχαίους ανθρώπους, αλλά αρνούμαστε το Μυστήριο της Εξομολογήσεως, αναγνωρίζοντας αναρμοδιότητα στο πρόσωπο του Ιερέως.

Αγωνιζόμαστε για την κορυφή και καταλήγουμε τελευταίοι και ασθενείς.

Κάναμε μόδα κι αυτή την ελεημοσύνη, και ονομάσαμε ανθρωπισμό τους κοσμικούς χορούς.

Προσπερνούμε τα καθημερινά θαύματα, για να αναζητήσουμε το θαύμα.

Όλοι θέλουμε κινητά τηλέφωνα, αλλά διαμαρτυρόμαστε για τις κεραίες, που θα εκπέμπουν το σήμα.

Η τηλεόραση «γεμάτη» ρεπορτάζ για την φτώχεια, που βιώνει ο Έλληνας, ενώ τα υπερπολυτελή αυτοκίνητα αυξάνουν ημέρα με την ημέρα.

Δημιουργούμε ψεύτικα όνειρα, για να συντηρείται ο κρατικός και μη τζόγος.

Δουλεύουμε χωρίς να κινούμαστε, και έπειτα τρέχουμε παραμένοντας στο ίδιο σημείο.

Τρώμε χωρίς εγκράτεια, και έπειτα πληρώνουμε για την απώλεια των παραπανίσιων κιλών.

Ζούμε με μηνύματα και εικόνες, αχρηστεύοντας την σκέψη.

Θεοποιούμε την επιστήμη, αλλά δεν αποφασίζουμε το πρόγραμμα της ημέρας χωρίς την «συμβουλή» των άστρων.

Επιλέγουμε και αρκούμαστε στην διαδικτυακή επικοινωνία, γιατί φοβόμαστε την προσωπική.

Ζητάμε από τις γλάστρες να φέρουν τύχη, ειρήνη και ευτυχία στην οικογένειά μας.

Δικαιολογούμε τον χωρισμό, αρκεί να υπάρχει «φιλικό και πολιτισμένο» περιβάλλον.

Ζητάμε την «παρέα» της τηλεόρασης - έστω και αν δεν την παρακολουθούμε -, γιατί δεν μπορούμε να αντέξουμε την σιωπή και την ησυχία.

Καταναλώνουμε, για να γεμίζουμε τον χρόνο μας.

Αποκαλούμε πρόοδο την άγρια επέμβαση στην φύση, καταστρέφοντας την αρμονία της.

Δημιουργούμε εντυπωσιακά έργα, για να επιταχύνουμε τον θάνατό μας.

Δηλητηριάζουμε όλα μας τα τρόφιμα, και επενδύουμε σε επιχειρήσεις υγιεινής διατροφής.

Ακόμη και αυτή την νύχτα θελήσαμε να την κάνουμε ημέρα, με κάθε είδους τεχνητό φωτισμό.

Στις γιορτές δεν θέλουμε το φως των άστρων αλλά των πυροτεχνημάτων.

Αλλάξαμε την σύσταση του αέρα και του θαλασσινού νερού, αλλά έχουμε από δύο αυτοκίνητα ο καθένας.

Ζηλεύουμε την πλαστική τροφή, για να ανακαλύψουμε τις ευεργετικές ιδιότητες της παραδοσιακής διατροφής...

Είναι άραγε επιτυχημένη η πορεία της κοινωνίας μας ;

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Αν όχι, τότε θα κρίνουμε τις επιλογές μας ;

Παρ' ότι ενίοτε διαπιστώνουμε την αποτυχία μας, γιατί δεν ερευνούμε τα βαθύτερα αίτια αυτής ;

Μήπως τελικά κάνουμε κάτι λάθος ;